Valovits Tünde

Hálóból szabadulva

A Bálint napra feldíszített sportcsarnok fallabdaterme inkább hasonlított egy gazdagabb vagyok nálad partira, mintsem egy mérkőzés helyszínére. A rózsaszín vörszészek és a Q hétezresek színlelt mosolyuk mögé rejtett, égnek meredő skorpiófarokkal kémlelték egymást, miközben félszemmel azért a játékra is figyeltek. Anna ébenfekete parókában igyekezett nem tudomást venni róluk. A búzakék selyemszalaggal bíbelődött a csuklóján. A szalaggal, amit tízéves korában kapott a nagyanyjától, annak halálos ágyánál. Amulettnek kapta, hogy tudja, bár meghaltak a szülei is, nincs egyedül. Elég lehunynia a szemét, és a nagyanyja, mint egy jó tündér, erőd ad az újrakezdéshez, miközben láthatatlan pajzsot sző köré, megóva így minden bajtól. A búzakékbe ívódott mélyvörös vérfolt is erre emlékeztette. Másra sem tudott gondolni, csak az újra, az új kezdetre, mígnem észrevette az előtte lévő széklábak közé font pókhálót és az abban vergődő aprócska éjjeli lepkét. Repesve nézte végig az elképesztő küzdelmet, ahogy szárnyait nem kímélve kiszabadult a gyilkos csapdából.

A hirtelen tapsvihar is mintha ennek szólt volna. De nem. Gabinak szólt, aki a fallabda áttetsző kalitkájában újabb pontot szerzett, ezért Anna is felállt. Az évek alatt tökélyre vitt mozdulatok segítségével ügyet sem vetett az elismerő, de ostoba pillantásokra. Még egy jól irányzott szerva, és véget ér a játszma. A döntő játszma, gondolta Anna.

A kiélezett küzdelem feszült figyelmet hozott. Az ébenfekete labda észtveszejtő sebességgel cikázott az ütők, a fal és az izzadságcseppeket elnyelni képtelen padló között. Ütés, koppanás, fogadás. Ütés, koppanás, fogadás. Az idegek sarokra szorítkozó játékát a sokat villantó szoknyák, a tornacipők fülsüketítő csikorgása kísérte. Anna borzasztóan drukkolt Gabinak, minden idegszálával hajtotta a győzelem felé, mert tudta, csak a bajnoki trófea könnyítheti meg a szakítást.

A játéktér szűk vonalai közt továbbra is vérre menő csata zajlott. Gabi ütött és visszavágott. Ahogy mindig... Minden nyesésének kegyetlen célja a sarokba szorítás volt. Hány perces a tökéletes, néma csend? – fogalmazódott meg Anna fejében újra a kérdés... De most se talált rá választ. Pedig ha tudná, búzakék szalagja sem őrizné a szájából kiserkent vért. Önkéntelenül is megnyálazta az ujját, és dörzsölni kezdte a mélyvörös pecsétet, közben visszhangzott a fejében a verés előtti utolsó figyelmeztetés: Kussolsz!... Pedig csak szőke hajat szeretett volna...

– És megvan a győztes! – kiáltott éles ébresztőt a kommentátor.

Hatalmas tapsvihar követte a szavait. Gabi magasba lendített ütővel lubickolt a győzelem mámorában. Félvállról fogadva a vesztes gratulációját, meglepte a kommentátort, és magához ragadta a mikrofont:

– Engedjétek meg, kedves barátaim, hogy így Valentin napon kicsit személyesebbre vegyem a hangot. Tudtam, hogy egyszer eljön a nap, amikor kiöregszem, és minden vágyam az volt, hogy ezt győzelemmel tegyem... – mondta a nyertesnek járó figyelemben fürdőzve, és tartott egy kis szünetet, hogy magához intse Annát. – Köszönettel tartozom nektek, de legfőképp szerelmemnek, Annának, az én tökéletes, ébenfekete labdámnak, aki mindezidáig némán tűrte az én elhivatottságomat.

Anna az újra kitörő taps alatt kisétált a színpadra és hagyta, hogy Gabi magához ölelje.

– Ezt a győzelmet neked ajánlom! – kiáltott Gabi örömmel a mikrofonba, és közben egyre jobban szorította magához Annát.

Anna, arcán a boldogság talmi mosolyával Gabihoz hajolt. Nagyon lassan levette a parókáját, és Gabi tekintetében a nemtetszést kiélvezve, szőkére festett hajába túrt.

– Elhagylak... – suttogta.

Gabi győztes mosolyát arcára égette a reflektorfény, és haragját visszafojtva sziszegett vissza:

– Kussolsz...

Aztán a tömegre pillantott és hangszínt váltva újra a mikrofonba szólt:

– ...és engedjétek meg, hogy elmondjam neki, mi a Valentin napi ajándékom, amire mindennél jobban vágyott!

Anna már felszabadultan mosolygott, mert tudta, Gabi bár győzött, belül veszteségként tombol.

– A jövő héttől részt veszünk a lombikbébi programban... Végre rászántam magam, hogy kihordjam szerelmünk gyümölcsét!

A közönség hatalmas ovációval fogadta a bejelentést, de Gabi már nem élvezte a tapsvihart. A tömeg hangja szűnni látszott, és csak Annát figyelte, a megtört alázatot kereste. De Anna furcsamód élvezte a tapsot és tátogva, magabiztosan szúrt:

– Terhes vagyok...

Gabi tekintete hiába lett bősz, fenyegető, Anna már nem félt, sőt... bátran beleszólt a mikrofonba:

– Jöjjenek! Gratuláljanak a győztesnek!

A nézőtér megindult, ezért Anna ügyesen kihasználta a kézfogásra sokasodók közeledését. Kitépte magát a fájdalmas szorításból. Gabi pedig

mosolyát feszítve dühöngött, mert az ünneplők gyűrűjébe szorulva, hiába karmolt utána.

Anna szaladt a kijárat felé, és közben a karján vöröslő ujjnyomokra pillantott. Sajgó fájdalom gyötörte, de mégis boldog volt, mert érezte nagyanyja láthatatlan pajzsát, a kék szalag erejét. Aztán a lelátó legfelső lépcsőjéről még egyszer visszafordult, hogy egy apró lepke felhőtlen szárnycsapásait követve kiélvezze, ahogy Gabi a plasztikvonalak álságos hálójában tehetetlenül vergődik.